

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, (hierna: de rechtbank) van 11 februari 2010 in zaak nr. 09/32960 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 september 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 februari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.B.M. Hent, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van Staat.

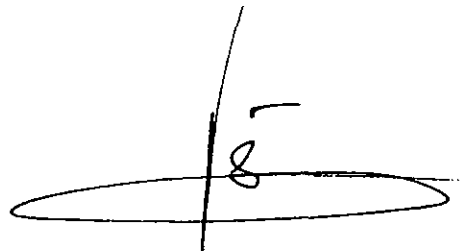
w.g. Hent
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Vonk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 april 2010

345.
Verzonden: 26 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a vertical line extending upwards from the center of the horizontal line. The signature is written over a faint, horizontal oval shape.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 09/32960

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0903.19.1389, eiser,
gemachtigde mr. J.A. Pieters, advocaat te
Utrecht;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 19 maart 2009 heeft eiser een aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 10 september 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Malta verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 11 september 2009 is daartegen beroep ingesteld. het beroep is voorzien van gronden bij brief van 5 oktober 2009.

Het beroep is ter zitting van 2 februari 2010 behandeld. Eiser is verschenen bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 09/32960

blad 2/4

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Vo 343/2003).

2.2 Malta heeft op 23 juni 2009 het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, onder c, Vo 343/2003 aanvaard.

2.3 Ingevolge artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, verweerder een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2.4 Eiser stelt dat hij bij terugkeer naar Malta het risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder kan zich met een verwijzing naar het vertrouwensbeginsel niet onttrekken aan zijn verplichting om te beoordelen of door de uitzetting naar dat land inbreuk wordt gemaakt op een andere verdragsnorm. Voorts is verweerder op grond van artikel 3:2 Algemene wet bestuursrecht (Awb) verplicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden. Eiser verwijst ter onderbouwing van zijn standpunt naar een uitspraak van de Hoge Raad van 15 september 2006, LJN AV7387, (hierna: het Kesbir arrest), overwegingen 9.5 en 9.6. Voorts verwijst eiser naar een uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 7 maart 2000, nr. 43844/98, JV 2000/103 (hierna: T.I. v. UK). Uit dit arrest volgt dat een Lidstaat niet automatisch mag vertrouwen op de afspraken die zijn neergelegd in Vo 343/2003. Verweerder heeft dan ook een onjuist toetsingskader gehanteerd.

Voorts voert eiser aan dat uit zijn verklaringen is gebleken dat hij door de Maltese autoriteiten zo slecht is behandeld dat kan worden gesproken van een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Hij wijst er op dat hij in Malta de eerste vier maanden heeft vastgezet, terwijl geen rechterlijke toetsing van deze vrijheidsbeneming mogelijk was. Bij terugkeer loopt hij het risico opnieuw gedetineerd te worden.

Dat aan eisers verklaringen door verweerder wordt getwijfeld wordt door eiser niet gevolgd. Juist vanwege de slechte leefomstandigheden in Malta is het begrijpelijk dat eiser hierover niet direct openheid van zaken heeft gegeven. Dit geldt temeer nu zijn verklaringen worden ondersteund door informatie uit algemene bron. Eiser verwijst daarbij naar de volgende stukken:

- Amnesty International, Malta, Report 2008;
- UNHCR, Refworld, Freedom in the World 2008-Malta
- STEPS Consulting Social Study for European Parliament, Malta, December 2007;
- European Commission against Racism and Intolerance, Third report on Malta, 14 december 2007.

Nu de informatie dateert van 2007 en 2008 wordt door eiser niet gevolgd dat sprake zou zijn van gedateerde informatie. Daarnaast is de informatie weliswaar algemeen, maar dit is bij

AWB 09/32960

blad 3/4

landeninformatie altijd het geval en het kan dan ook wel degelijk een onderbouwing vormen van zijn stellingen.

Uit voormelde stukken blijkt dat asielzoekers in Malta vaak voor onbepaalde tijd, zonder voorafgaand rechterlijk bevel worden gedetineerd onder slechte en soms onaanvaardbare omstandigheden. Daarnaast wijst eiser er op dat door het EHRM een interim measure is toegewezen tegen Finland op 5 juni 2009, nr. 29446/09, waarbij eveneens uitzetting naar Malta aan de orde is.

Ten slotte stelt eiser dat het Europees Parlement een beroep heeft gedaan op de Commissie om zich te buigen over de Vo 343/2003 teneinde rekening te houden met het specifieke karakter van kleine landen, zoals Malta en om het mechanische van "burden sharing" tussen lidstaten in te voeren. In het licht van deze oproep en het feit dat Malta niet voldoet aan de Opvangrichtlijn heeft voor verweerder reden dienen te zijn om het asielverzoek van eiser aan zich te trekken.

2.5 In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Malta uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan eiser om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Malta anders is.

2.6 Eiser is hierin niet geslaagd. Daartoe is het volgende van belang. In het Kesbir arrest gaat het om overdracht van een verdachte in strafrechtelijke zin aan Turkije. Turkije is geen lid van de Europese Unie. Dit arrest is derhalve voor deze zaak niet van belang.

Het betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Maltese autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Malta (in detentie) verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 van het EVRM faalt. Daarom dient behoort te worden geklaagd bij de Maltese autoriteiten. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 december 2008 (JV 2009/41). Hetgeen eiser heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat Malta onvoldoende processuele waarborgen biedt voor toetsing aan artikel 3 EVRM.

Het gegeven dat de president van het EHRM een interim measure heeft getroffen op verzoek van een vreemdeling die door de Finse autoriteiten op grond van Vo 343/2003 zou worden overgedragen aan Malta, brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de interim measure zonder nadere motivering is getroffen en reeds daarom geen concreet aanknopingspunt in vorenbedoelde zin biedt.

Een mogelijk verschil tussen de opvang van asielzoekers in Nederland en de opvang in Malta behoeft voor verweerder voorts geen aanleiding te zijn de behandeling van het asielverzoek aan zich te trekken.

De door eiser overgelegde stukken zijn algemene stukken en zijn reeds daarom geen concreet aanknopingspunt.

Ten slotte mag er conform hetgeen is overwogen in T.I. v. UK, in zijn algemeenheid van worden uitgegaan dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen. Uit het arrest volgt niet dat de overdragende lidstaat zonder meer een op de concrete zaak toegespitst onderzoek dient te verrichten teneinde uit te sluiten dat er sprake zal zijn van een indirecte schending van artikel 3 EVRM. In het arrest wordt nog immer uitgegaan van de hoofdregel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij echter de mogelijkheid van uitzonderingen op deze hoofdregel open wordt gelaten. Hierbij is het in de eerste plaats aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat in zijn specifieke geval sprake is van een uitzondering op de hoofdregel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Eiser is hier gelet op het voorgaande niet in geslaagd.

AWB 09/32960

blad 4/4

2.7 Het betoog dat Malta handelt in strijd met Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn), moet worden ingebracht en beoordeeld in Malta. Het beroep op de Opvangrichtlijn faalt.

2.8 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

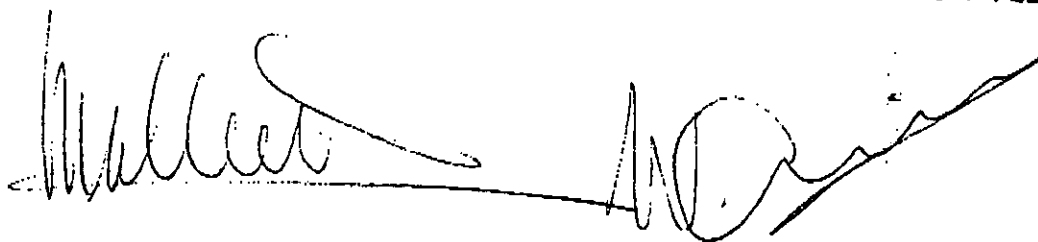
2.9 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.B. Cornelissen, als rechter, en door deze en M.H. van Wendel als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op

11 FEB. 2010

Afschrift verzonden op: 11 FEB. 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het hervoerschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRONDWET VAN DE
RECHTSPREKERIJ 'S-GRAVENHAGE

PIETERS
ADVOCATEN

Mw. mr. J.A. Pieters
mr. A.P. van Stralen
Mw. mr. L.M. Straver
mr. G.J. Dijkman
Mw. mr. J. de Jong

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 365 1380

Betreft :
Uw kenmerk : Nieuwe zaak
Ons kenmerk : 09050JP

RAAD VAN STATE	
INKOMEN	
10 MRT 2010	
ZAAKNR.	201002345
AAN: V3	
BEHANDELD DD:	PAR:

Utrecht, 10 maart 2010

Hoger beroep Vreemdelingenzaken (griffiekosten afboeken van mijn rekening-courant)

hierna te noemen appellant, geboren op , wonende te , p/a AZC Grave, Generaal de Bonsweg 1, domicilie kiezende te Utrecht aan de Kruisstraat 307 (Postbus 13017, 3507 LA) ten kantore van de advocaat mr. J.A. Pieters, die hierbij verklaart te dezer zake bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd door appellant tot het instellen van dit hoger beroep en als zodanig in deze procedure zal optreden.

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen de beslissing van 11 februari 2010 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle, waarbij zijn beroep tegen de beslissing d.d. 10 september 2009 betreffende de afwijzing van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel ongegrond is verklaard. Deze uitspraak is op 11 februari jl. aan de gemachtigde van appellant verstuurd.

Appellant kan zich niet met de bestreden beschikking verenigen op grond van het navolgende:

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen, dat er geen concrete aanknopingspunten zijn op grond waarvan in deze zaak niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, of althans heeft de Rechtbank haar standpunt op dit punt ondeugdelijk gemotiveerd.

De aanvraag van appellant is afgewezen omdat Malta verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek. Appellant heeft zich echter op het standpunt gesteld, dat verweerder op grond van artikel 3 lid 2 DV de behandeling van het asielverzoek aan zich dient te trekken, omdat uitzetting naar Malta een reëel risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM inhoudt, en dat verweerder ten onrechte vasthoudt aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

PIETERS
ADVOCATEN

Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, en daartoe tevens een beroep gedaan op het arrest Kesbir. Het betoog van de Rechtbank dat het beroep op het arrest Kesbir niet kan slagen omdat het in die zaak ging om uitlevering van een verdachte in strafrechtelijke zin, en Turkije geen lid is van de EU, is een ondeugdelijke motivering. Een overdracht van een vreemdeling op grond van de Dublin Verordening kan wel degelijk worden vergeleken met een uitlevering van een persoon aan een derde land. De parallel met de zaak Kesbir is gelegen in het feit dat overdracht van een persoon aan een andere staat een schending kan opleveren van art. 3 EVRM, indien er concrete aanwijzingen zijn dat de betrokkene na overdracht een reëel risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De Hoge Raad overweegt in het arrest Kesbir, dat het recht op bescherming kan meebrengen dat niet tot uitlevering mag worden overgegaan, ook al is de Staat ingevolge het uitleveringsverdrag in beginsel verplicht te voldoen aan een verzoek om uitlevering. De Hoge Raad concludeert vervolgens dat het hof op basis van de stukken die waren voorgelegd, tot het oordeel kon komen, dat uitlevering van Kesbir alleen verantwoord is indien concrete waarborgen zijn verkregen dat de Turkse autoriteiten erop zullen toezien dat zij gedurende haar detentie en berechting niet zal worden gemarteld of aan andere onmenselijke praktijken zal worden blootgesteld en dat de door de Turkse regering gedane toezeggingen hieraan niet voldoen en dat daarom de uitlevering moet worden verboden. Hieruit kan worden afgeleid dat niet mag worden vertrouwd op toezeggingen van derde landen dat de over te dragen persoon niet zal worden blootgesteld aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, en de overdragende staat hierin een eigen onderzoeksplicht heeft. Een enkel beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel baat verweerder dan ook niet, en al helemaal niet indien er concrete aanwijzingen zijn dat de vreemdeling bij overdracht aan het derde land een reëel risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Uit het arrest van 17 juli 2008 van het EHRM inzake N.A. tegen Verenigd Koninkrijk (nr. 42502/06) valt af te leiden dat het in dit kader volstaat dat appellant gronden aantoont dat het andere land zich niet aan haar verdragsverplichtingen houdt ("produces evidence capable of proving that..."). Indien hij daarin slaagt, schuift de bewijslast naar de staat, die vervolgens elke twijfel over de kans op schending dient weg te nemen ("dispel any doubts"). Appellant stelt zich op het standpunt dat hij hiertoe voldoende informatie heeft aangeleverd, hetgeen hierna zal worden toegelicht.

Appellant heeft met concrete aanwijzingen aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Malta een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Dit blijkt uit de door hem overgelegde informatie en zijn eigen verklaringen over hetgeen hem is overkomen. De enkele overweging van de Rechtbank dat de door appellant overgelegde stukken algemene informatie betreft, is een ondeugdelijke motivering voor de stelling dat appellant een en ander aannemelijk zou hebben gemaakt. Niet valt in te zien immers, dat appellant zijn stellingen niet aannemelijk zou kunnen maken door overlegging van landeninformatie, te meer als het om gezaghebbende bronnen gaat als Amnesty International en de UNHCR. Appellant heeft zijn stellingen voorts ondersteund met de navolgende landeninformatie:

PIETERS
ADVOCATEN

- 1) rapport van Amnesty International 2008 inzake Malta;
- 2) rapport van de UHCR Refworld 2008;
- 3) Rapport van het Europees Parlement, Directorate-General Internal Policies, Policy Department C, Citizens Rights and Constitutional Affairs "The conditions in centres for third country national (detention camps, open centres as well as transit centres and transit zones) with a particular focus on provisions and facilities for persons with special needs in the 25 EU member states" december 2007 pag. 119-123.

Uit deze informatie blijkt dat asielzoekers in Malta vaak voor onbepaalde tijd, zonder voorafgaand rechterlijk bevel, worden gedetineerd onder slechte en soms onaanvaardbare omstandigheden. In detentiecentra ontbreekt het respect voor menselijke waardigheid. De situatie in detentiecentra wordt omschreven als overvol en extreem onhygiënisch, er is willekeur in regime en falende gezondheidszorg, er is gebrek aan informatie en rechtshulp, en er vinden mensenrechtenschendingen plaats door de politie. Tevens blijkt uit deze informatie dat Malta door het Europees Parlement vanwege deze omstandigheden tot de orde is geroepen.

Uit het Amnesty International Annual report of Malta over 2009 (productie 1) blijkt:

Some conditions of detention were very poor. In a study commissioned by the European Parliament Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs and published in January, detention centres were described as overcrowded, and characterized by poor hygiene and inadequate health care.

In dit rapport van Amnesty International Annual report wordt tevens bevestigd dat Immigranten worden gedetineerd voor lange periodes zonder de waarborg van een rechtsmiddel:

No automatic judicial review of detention was provided, in contravention of Article 5(4) of the European Convention on Human Rights.

Uit de door appellant overgelegde informatie blijkt dat asielzoekers in Malta worden gedetineerd, en zij tijdens detentie zeer slecht worden behandeld. De slechte omstandigheden van detentie van een asielzoeker hebben in de zaak S.D. tegen Griekenland geleid tot een veroordeling van de Griekse autoriteiten. Het EHRM overwoog in die zaak dat de beweringen van de vreemdeling over de slechte detentie-omstandigheden, niet expliciet werden ontkend door de Griekse autoriteiten, en dat deze beweringen worden bevestigd door verschillende rapporten van internationale instellingen waaronder de UNHCR. Het EHRM is gelet op het voorgaande van oordeel dat de vreemdeling, als asielzoeker, gedetineerd is geweest onder omstandigheden die vernederend zijn en een schending van art. 3 EVRM opleveren. Aangezien de detentie-omstandigheden in Malta zoals beschreven door appellant en blijkend uit de informatie van Amnesty International en de UNHCR vergelijkbaar zijn met de detentie-omstandigheden in Griekenland, ligt het voor de hand dat deze omstandigheden door het EHRM ook als een schending van artikel 3 EVRM zullen worden beschouwd. Voor zover appellant bij terugkeer niet wordt gedetineerd is van belang dat er in Malta een ernstig gebrek is aan opvangvoorzieningen, zodat de meeste asielzoekers op straat belanden zonder

mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien, hetgeen eveneens als een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM kan worden beschouwd.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat het betoog van appellant dat de behandeling van asielzoekers door de Maltese autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Malta in detentie verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 EVRM faalt, omdat daaromtrent dient te worden geklaagd bij de Maltese autoriteiten.

De Rechtbank overweegt in haar beslissing dat het betoog van appellant dat de behandeling van asielzoekers door de Maltese autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Malta in detentie verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 EVRM faalt, omdat daaromtrent dient te worden geklaagd bij de Maltese autoriteiten. De Rechtbank verwijst in dit kader naar de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 2 december 2008 (JV 2009/41, de zaak KRS vs UK). De Rechtbank gaat er echter aan voorbij, dat er sprake is van recente ontwikkelingen waardoor het arrest KRS vs. UK niet meer als richtinggevend kan worden beschouwd. Appellant wijst erop, dat het EHRM begin november 2009 in een veertiental zaken waarin uitzetting naar Griekenland onder Dublin aan de orde is vragen heeft gesteld aan zowel Nederland als Griekenland. In deze zaken speelde een vergelijkbare problematiek, aangezien in Griekenland evenals in Malta sprake is van detentie van asielzoekers onder zeer slechte omstandigheden, zonder de reële mogelijkheid hiertegen een rechtsmiddel in te stellen, en er eveneens sprake is van ontoereikende opvangvoorzieningen. Aan Nederland heeft het Hof onder meer gevraagd of het verantwoord is – gelet op de door de vreemdeling ingebrachte rapporten en het door de asielzoeker gestelde risico van schending van artikel 3 EVRM – om de asielzoeker terug te sturen naar Griekenland op grond van de Dublinverordening zonder eerst nader te onderzoeken of Griekenland wel een veilig derde land is, of Griekenland de aanvraag nauwgezet zal onderzoeken, én of Nederland de Dublinverordening wel kan toepassen zonder zelf de gegrondheid van het door de asielzoeker gestelde risico te onderzoeken. Aan Griekenland stelde het Hof onder meer vragen over de (garantie van) opvang van asielzoekers die op grond van de Dublinverordening aan Griekenland werden overgedragen, en of asielzoekers die in de asielprocedure zaten van essentiële zaken zoals voedsel en medische zorg werden voorzien. Ook vroeg het Hof aan Griekenland of de Griekse asielprocedure een effectief rechtsmiddel voor een nationale instantie als vereist in artikel 13 EVRM waarborgt. Daarnaast heeft het Hof de UNHCR en de Human Rights Commissioner gevraagd om als derde partij te interveniëren en informatie aan te leveren op onder meer de toegang tot effectieve bescherming en (inter)nationale rechtsmiddelen voor deze groep asielzoekers, de beschikbare opvang in Griekenland en de detentie in Griekenland van asielzoekers tijdens de procedure. Uit deze vragen blijkt dat het EHRM er blijkbaar niet meer voetstoots van uitgaat dat er in Dublin-landen met omstandigheden vergelijkbaar met die in Griekenland een effectief rechtsmiddel bestaat tegen bijvoorbeeld de slechte detentie-omstandigheden, of in ieder geval nader onderzoek op dit punt nodig acht. Hieruit blijkt dat het oordeel van het EHRM in de zaak KRS tegen de UK niet meer als richtinggevend kan worden beschouwd. Dit impliceert tevens dat de Rechtbank geen verantwoorde beslissing heeft kunnen nemen zonder de antwoorden op die vragen af te wachten.

PIETERS
ADVOCATEN

Redenen waarom:

Appellant zich thans wendt tot Uw College met het eerbiedig verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rechtbank Zwolle, van 11 februari 2010 te vernietigen, en verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

t Welk doerde enz.

Gemachtigde